

ÎNCHEIERE

16 ianuarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul

Judecătorii

Valeriu Doagă

Nina Vascan

Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Andrei Paraschiv,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Andrei Paraschiv împotriva societății pe acțiuni „Apă-Canal Chișinău” cu privire la anularea parțială a facturii de plată și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 12 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Andrei Paraschiv și s-a menținut hotărârea din 05 aprilie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, prin care s-a respins ca fiind nefondată acțiunea depusă de Andrei Paraschiv,

constată:

La 24 noiembrie 2017, Andrei Paraschiv a depus cererea de chemare în judecată împotriva societății pe acțiuni „Apă-Canal Chișinău” (denumirea prescurtată SA „Apă-Canal Chișinău”) cu privire la anularea parțială a facturii de plată și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii a menționat că, prin factura nr. 8850265 din 13 octombrie 2017, SA „Apă-Canal Chișinău” i-a facturat un volum de apă rece de 12 m.c. și apă caldă de 6 m.c..

Reclamantul a considerat că furnizorul de apă l-a facturat incorect, deoarece datele cuprinse în factura nr. 8850265 nu corespunde realității și datelor de pe contoarele din apartament, care au fost prezentate SA „Apă-Canal Chișinău” în factura nr. 8775621 pentru perioada precedentă de facturare, în care a fost indicat că pentru luna septembrie 2017 consumul de apă rece a constituit 3 m.c. și de apă caldă 4 m.c..

Astfel, la 20 octombrie 2017, reclamantul s-a adresat SA „Apă-Canal Chișinău” cu cerere prealabilă, solicitând anularea parțială a facturii nr. 8850265 și excluderea volumului de apă rece de 9 m.c. și de apă caldă de 2 m.c., însă, cererea sa a rămas neexaminată.

Respectiv, Andrei Paraschiv a invocat că, prin acțiunile sale, SA „Apă-Canal Chișinău” a încălcat prevederile art. 8 din Legea cu privire la petiționare și art. 15 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ.

În această ordine de idei, reclamantul Andrei Paraschiv a solicitat obligarea SA „Apă-Canal Chișinău” să excludă din factura nr. 8850265 din 13 octombrie 2017, emisă pentru perioada 29 august 2017 – 30 septembrie 2017, volumul de apă rece de 9 m.c. și de apă caldă de 2 m.c.; și încasarea din contul SA „Apă-Canal Chișinău” în beneficiul său a sumei de 3 000 de lei, cu titlu de reparare a prejudiciului moral.

La 22 martie 2018, reclamantul Andrei Paraschiv a depus cerere de concretizare a cerințelor, solicitând anularea parțială a facturii nr. 8819056 din 13 noiembrie 2017 emisă de SA „Apă-Canal Chișinău” în partea datoriei în sumă de 118,22 de lei; și încasarea din contul SA „Apă-Canal Chișinău” în beneficiul său a sumei de 3 000 de lei, cu titlu de reparare a prejudiciului moral (f.d. 31, 34-35).

Prin hotărârea din 05 aprilie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, (f.d. 44, 47-52) s-a respins ca fiind nefondată acțiunea depusă de Andrei Paraschiv.

Prin decizia din 12 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 88, 89-96) s-a respins apelul declarat de Andrei Paraschiv și s-a menținut hotărârea din 05 aprilie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana.

Prima instanță și instanța de apel și-au întemeiat soluțiile adoptate pe dispozițiile art. 1 alin. (2), art. 3, art. 14, art. 16 alin. (1), art. 17 alin. (1), art. 25 alin. (1) lit. a) din Legea contenciosului administrativ; art. 3 alin. (1), art. 25 alin. (1) din Legea nr. 1402 din 24 octombrie 2002, serviciilor publice de gospodărie comunală; art. 26 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 303 din 13 decembrie 2013 privind serviciul public de alimentare cu apă și canalizare; și art. 117 alin. (1), art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Prima instanță și instanța de apel și-au argumentat concluzia prin faptul că, odată cu recepționarea la evidență a contoarelor de apă din apartamentul reclamantului, furnizorul a preluat indicațiile înregistrate, efectuând o recalculare a volumului de apă cu 11 m.c., în sensul diminuării indicațiilor contorului, fapt reflectat în factura de plată nr. 8919056.

La fel, instanțele inferioare au notat că neasigurarea accesului colaboratorilor furnizorului de apă în vederea sigilării contoarelor a servit temei legal pentru includerea în factura seria AP nr. 8850265 eliberată pentru perioada de facturare 29 august – 30 septembrie 2017 a volumului mediu (calcul estimativ), conform prevederilor art. 26 alin. (3) din Legea privind serviciul public de alimentare cu apă și de canalizare.

Respectiv, s-a ajuns la concluzia netemeinicii argumentelor reclamantului cu privire la facturarea excedentară cu 118,22 de lei, or, această sumă constituie datorie pentru perioada precedentă.

La 26 octombrie 2018, Andrei Paraschiv a declarat recurs împotriva deciziei din 12 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 103-104).

În motivarea recursului a invocat că instanța de apel nu a elucidat circumstanțele necesare pentru justa soluționare a cauzei și nu a dat apreciere tuturor probelor administrate.

În acest sens, recurentul a menționat că instanța de apel nu a stabilit motivul și temeiul apariției diferenței de 118,22 de lei dintre datoriile indicate în facturile de plată nr. 8919056 din 13 noiembrie 2017 și nr. 9067483 din 08 decembrie 2017. Respectiv, în speță, nu a fost verificat motivul pentru care nu a fost efectuată recalcularea cu 11 m.c. de apă din volumul ce i-a fost furnizat, conform scrisorii nr. 1200/17144 din 20 noiembrie 2017.

În această ordine de idei, recurentul Andrei Paraschiv a solicitat admiterea

recursului, casarea deciziei din 12 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 05 aprilie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana, cu trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Prin prisma art. 434 în alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

În conformitate cu art. 111 alin. (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură stabilit în ani, luni sau zile începe să curgă în ziua imediat următoare datei calendaristice stabilite, datei comunicării actului de procedură sau producerii evenimentului ori momentului care a condiționat începutul lui.

Instanța de recurs atestă că, în speță, calea de atac a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece actul judecătoresc de dispoziție recurat datează cu 12 septembrie 2018, iar cererea de recurs a fost depusă la 26 octombrie 2018, adică în mai puțin de două luni de la pronunțarea deciziei Curții de Apel Chișinău.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depuse de Andrei Paraschiv rezultă că acesta nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se la reiterarea unor circumstanțe factice ale cauzei și transpunerea normelor legale, care *inter alia* au fost supuse examinării în ordine de apel.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera nelegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor factice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vedește că argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin.(1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel și nu se regăsesc în art. 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Andrei Paraschiv nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanțele inferioare, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu,

competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de Andrei Paraschiv nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că prezenta cerere de recurs a fost depusă după ce Andrei Paraschiv a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Andrei Paraschiv împotriva deciziei din 12 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Andrei Paraschiv împotriva deciziei din 12 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Andrei Paraschiv împotriva societății pe acțiuni „Apă-Canal Chișinău” cu privire la anularea parțială a facturii de plată și repararea prejudiciului moral,

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Nina Vascan

Nicolae Craiu